

Św. Wojciech, biskup, męczennik, główny patron Polski

Jest jedynym świętym tego imienia. Urodził się około 956 roku w czeskich Libicach, w moźnej rodzinie Sławnikowiców. Kształcił się w Magdeburgu pod opieką arcybiskupa Adalberta. Ku jego czci Wojciech przyjął imię *Adalbert*, pod którym jest znany i czczony na Zachodzie. Potem przebywał w otoczeniu pierwszego biskupa Pragi, Dytmara. Po jego śmierci, w 983 roku otrzymał sakrę i został następcą Dytmara. Nie mogąc się uporać przeciwnościami bycia biskupem, udał się po radę do Rzymu. Odwiedził tam św. Nila i św. Bonifacego na Awentynie. Tam przyjął habit benedyktyński. W 992 roku Wojciech wrócił do Pragi i zajął się gorliwie sprawami kościelnymi w Czechach. Wtedy też powstał w Brzewnowie klasztor benedyktyński. Stosunki wewnętrzne nie poprawiały się. Wojciech wyjechał ponownie do Rzymu. Wkrótce potem zniszczono jego rodzinne Libice i wymordowano braci. Wojciech nie powrócił do Czech. Za namową Ottona III, władcy Italii udał się do Polski. Nie został gościnnie przyjęty. Gorliwe próby apostołowania Wojciecha zakończyły się tragicznie. Został napadnięty. Padł przeszyty strzałami, potem odcięto mu głowę i wbito na pal. Był to 23 kwietnia 997 rok. Chrobry niebawem wykupił ciało męczennika i z honorami pochował w Gnieźnie niebawem Wojciecha kanonizowano, natomiast w czasie zjazdu gnieźnieńskiego obrano go patronem nowo utworzonej metropolii. Z dziejami Polski kult Wojciecha związał się szczególnie mocno, bardziej niż z historią Czechów.